

V

Một canh xì phé

-o-o-o-

Vạn tượng, 24 giờ sau...

Sulô cố ngủ mà không tài nào chợp được mắt. Có lẽ vì trời đã sáng, tiếng quân xa chạy rầm rầm ngoài đường làm bản nhức đầu. Đứng ra, hẳn cần ngủ hơn bao giờ hết.

Vi suốt đêm hẳn chưa được ngủ.

Trận đòn đau điếng còn in dấu vết trên lưng Sulô. Hẳn không chợp được mắt vì lúc nào cũng nhớ đến sợi roi chì đầu bọc cao su, đánh vào khớp xương làm thần kinh hệ rung chuyển dữ dội.

Sulô không thể quên được phút tỉnh dậy trên nền nhà sũng nước. Gã mặt sơ-mi trắng nhìn hẳn bằng cặp mắt miệt thị :

— Còn đau nữa không, ông nhà báo ?

Sulô ôm ngực ho :

— Còn... Tội nghiệp tôi lắm, ông ơi. Ông bảo gì, tôi xin nghe, tôi đâu dám phản đối mà ông phải dùng võ lực. Không khéo tôi chết mất.

Gã mặc sơ mi trắng cười nửa miệng :

—Ồ, chết sao được. Chỉ ngủ một đêm là hết đau. Mất một ngàn, xuống Đồng Pha lan là đau mấy cũng lành. Tôi phải đánh anh là để anh ghi khắc vào trí nhớ. Anh đừng tưởng đây là đòn thù. Chẳng qua tôi đánh yêu đấy thôi. Mai kia, nếu anh lơ lẻo, tôi sẽ cho anh nếm nhiều thứ đòn ly kỳ gấp trăm, gấp ngàn lần. Hiểu chưa, ông nhà báo ?

Sulô gật đầu, mặt tái mét.

Gã mặc sơ mi trắng nhét một xấp bạc 500 vào túi quần Sulô, giọng đàn anh :

— Giữ lấy mà tiêu khiển. Hề có tin tức gì, phải báo cáo ngay. Báo cáo ngay, không được trì hoãn. Nếu anh không trung thành tuyệt đối, tôi sẽ cho xẻo tai. Xẻo một cái tai cảnh cáo. Mất tai, anh sẽ không thể xuống xóm giải sầu được nữa.

— Thưa, tôi xin trung thành tuyệt đối.

— Cảm ơn. Anh không trung thành tuyệt đối cũng không xong. Vì sau khi xẻo tai, tôi sẽ chặt bàn tay. Hết tay rồi đến chân. Sau hết là mổ bụng, khoét tim, gan, ruột, vứt vào rừng cho chim kén kén ăn một bữa no nê.

Sulô rùng mình.

Gã mặc sơ mi trắng nhún vai :

— Thôi, cho anh về.

Sulô nhìn người lạ, vẻ mặt ngờ ngác :

— Thưa, tôi sẽ gặp ông ở đâu ?

Gã mặc sơ mi trắng đập vào vai Sulô, nửa xướng xả, nửa hăm dọa :

— Ông nhà báo giỏi ghê! Sulô ơi, anh không cần phải tới tìm tôi, đích thân tôi, hoặc cộng sự viên thân tín của tôi sẽ tới nhà anh. Khi nào có tin tức, phiền anh mở rộng cửa sổ nhìn ra sân, và kéo rèm che lại. Rèm cửa này màu đỏ máu, ở xa một cây số cũng nhìn thấy. Xong xuôi, anh ở trong nhà đợi. Chúng tôi sẽ đến bằng cửa sau.

Gã mặc sơ-mi trắng chỉ nói có thể rồi đánh diêm hút thuốc: Sulô cúi thúi ra về, đầu óc bâng khuâng nặng trĩu như vừa ra khỏi cơn ác mộng.

Cơn ác mộng này đã làm Sulô mất ngủ.

Giờ đây, hẳn phải có một quyết định rõ rệt. Tổng đài trung ương ở Sài Gòn vừa chuyển cho hẳn một bức điện quan trọng...

Sulô lồm cồm bò dậy. Ngọn đèn 25 nến trên bàn giấy nhìn hẳn một cách trơ trẽn. Sulô có cảm tưởng là trần nhà, nền nhà, và đồ đạc trong nhà đều có mắt, và chăm chú nhìn hẳn.

Mở toang cửa sổ, kéo rèm đỏ...mấy tiếng này vang ngân trong trí Sulô. Nghĩa là người lạ ngụ trong một căn nhà đối diện.

Nhà của Sulô ở khuất trong hẻm, gần Thất luông, cách trụ sở chiến dịch Bắc ái 50 thước phà du. Trước nhà là một cái sân rộng trọc tếu không cây cối.

Nhìn qua cửa sổ, Sulô bàng hoàng. Ngôi nhà nhỏ xiêu được xây trên gò cao nên khung cửa che màn ở dễ biến thành cái đích. Chắc hẳn ngày cũng như đêm, những người bí mật thay phiên nhau kiểm soát nhà hẳn bằng viễn kính.

Nửa phút trước, Sulô còn ngần ngại, giờ đây hẳn không còn ngần ngại nữa. Trước khi

trao bức điện của Sài Gòn cho Hoàng Lương, hẳn phải báo cáo với họ.

Hắn bện kéo rèm cửa. Gió lạnh ban mai từ ngoài ulla vào. Buổi sáng ở Vạn trọng đầy gió và nắng khiến Sulô yêu đời ngay ngất. Sulô thêm yêu, thêm sống hơn bao giờ hết. Hắn chép miệng một mình:

— Ôi dào, mình cứ sợ hão...Xứ Lào này, gián điệp hai mang là thường...

Sulô nói đúng: xứ Lào là quê hương của gián điệp nhị trùng. Trên thực tế còn có cả gián điệp tam trùng, tứ trùng, nghĩa là gián điệp lãnh lương của ba, bốn quốc gia cùng một lúc, và chỉ trung thành với một, hoặc không trung thành với quốc gia nào cả. Một phần nhân viên mật vụ và mật báo viên hoàng gia là cộng tác viên của Phòng Nhì Pháp, với những tay tổ từ Ba Lê tới, nguy trang phụ tá tùy viên sứ quán, hoặc thông tin viên báo chí Tây phương.

Một số nhân viên này lại báo cáo hoạt động của Phòng Nhì cho sứ giả tình báo CIA hoặc Intelligence Service, hoặc GRU. Nhiều vụ nhị trùng vụng về bị vỡ lở song xứ Lào là xứ hiếu hòa, ba phải, nên không một chuyện dấn tiếc nào xảy ra, nhân viên nhị trùng lãnh lương lần cuối sau cái bắt tay từ giã bên ly rượu trong xóm Đồng Pha lan, hoặc tiếp tục phụng sự với điều kiện mới mẻ khác.

Tiếng động ở cửa xuống bếp làm Sulô quay lại. Gã mặc áo sơ mi trắng li lợm và kiêu căng thân nhiên xô cửa bước vào. Hẳn đơn dả chào Sulô:

— Khá lắm. Thấy anh báo hiệu, tôi đến liền. Anh gặp thẳng nhà báo Hoàng Lương chưa?

Sulô gật đầu :

— Rồi. Tôi nói đúng lời ông dặn.

— Thành thật ngợi khen anh. Anh cần bao nhiêu tiền cũng có. Bây giờ, anh còn tin tức nào nữa ?

Bàn tay run run của Sulô mở ngăn kéo bàn, lôi ra một cuốn tiểu thuyết tiếng Pháp, gáy da màu vàng. Giọng hần lạc hần như người mất tinh thần vì sợ hãi :

— Saigòn, mặt điện của Saigòn...

Gã sơ mi trắng hất hàm :

— Nhận được hồi mấy giờ ?

— Gần ba giờ sáng.

— Tôi cần biết rõ ràng hơn nữa. Gần ba giờ sáng là mấy giờ ? Hai giờ 55 ? Hai giờ 50 ?

— Hai giờ 45 phút.

— Mật mã gì ?

— Thưa, mật mã CG, 564, loại thông thường. Saigòn liên lạc với tôi bằng hai mật mã, CG, 564 và...

— Biết rồi. CG. 564. và HK. 329. Bức điện được dịch ra chưa ?

— Rồi. Trước khi đưa cho Hoàng Lương, tôi muốn ông xem qua, như ông đã căn dặn.

— Đúng. Ao ước trong tương lai anh cứ tiếp tục dễ bảo như thế này mãi.

Gã sơ mi trắng khựng người sau khi đọc bức liên. Những giọng chữ bút chì nguyên tử đỏ viết lẩn nót của Sulô nhảy múa trước mặt hần :

«HH. gửi Sulô.

« Yêu cầu chuyển ngay tận tay Hoàng Lương. Cần xét lại công tác đang làm. Nhân vên của ta ở Hà nội diện vào báo cáo đại úy Phạm Nghị trở về Hà nội tiếp xúc với Thiên Hồng, tình nhân của đệ nhị tham vụ Hoài Thanh.

« Thiên Hồng và Phạm Nghị đã đáp phi cơ riêng đi Vạn tượng. Giờ này, chắc chắn họ đã có mặt tại sứ quán.

« Yêu cầu điện về gấp kết quả công tác.

III.

Gã sơ mi trắng có cảm tưởng như trời đất tối sầm. Hần đứng lặng một phút, gân máu trên cổ nổi cuộn cuộn như sợi giây thừng bị kéo căng sắp đứt. Nếu không phải là chuyên viên điệp báo lọc lõi, hần đã vò nát mảnh giấy và rit lên một tiếng cảm hơn.

Song kinh nghiệm của nhiều năm hoạt động đã trui luyện hần thành pho tượng vô tri giác. Về kinh ngạc chỉ thoáng qua nhẹ nhàng như hơi lạnh ban mai rồi tan biến, nhường chỗ cho gương mặt phẳng lì. Trong khi ấy, Sulô cúi húi pha cà phê.

Những giọt nước màu nâu sẫm rơi lạnh tanh từ cái lọc xuống ly. Gã mặc sơ mi trắng hỏi Sulô :

— Bao giờ anh gặp hần ?

Sulô ngàng đầu :

— Hoàng Lương ấy à ?

— Phải.

— Nội sáng nay.

— Ở đâu ?

— Lữ quán Constellation. Nếu ông muốn, tôi sẽ im bức điện này đi :

— Hừ, đồ ngu như bò. Tổng đài Sài Gòn đã biết anh nhận được bức điện. Im đi khác nào lạy ông con ở bụi này. Anh cứ giao bức điện cho Hoàng Lương.

— Vâng, xin ông tin tôi.

Gã mặc sơ mi trắng lườm Sulô :

— Dĩ nhiên tôi tin anh. Song anh coi chừng, chúng tôi có tai mắt khắp nơi, anh giờ què không được đâu. Bắt buộc tôi phải giết anh và quăng xác xuống sông Cửu long nếu anh làm Hoàng Lương nghi ngờ. Nhưng nếu anh hoạt động đắc lực, sẽ có nhiều tiền. Thôi, tôi đi đây. Tôi không quen uống cà phê phin buổi sáng.

Sulô ngồi phịch xuống ghế. Không thèm bắt tay, gã mặc sơ mi trắng lùi lùi ra cửa. Nhìn lưng hắn còm cộm, Sulô biết là người lạ đeo súng lục. Như người mất hồn, Sulô đứng dậy. Rồi lại ngồi xuống.

Nửa giờ sau, hắn mới lấy lại tinh thần, quơ đồng quần áo lung tung trên giường mặc vội rồi thất thểu ra đường.

Nắng vàng nhảy múa trên rặng dâm bụt hoa nở đỏ lôm. Một đàn chim kèn kèn từ khu rừng phía đông chói lóa ánh nắng bay tới, lượn vòng tròn trên Tháp lương. Cảnh vật đều nhuộm màu vàng. Tuy nhiên, đó không phải là màu vàng ngoạn mục của những pho tượng khổng lồ trong chùa hoặc của áo cà sa quen thuộc của đất Lào.

Mà là màu vàng thê lương của kẻ bị bệnh đau gan.

Hai mắt nheo lại, Sulô dừng bước trước một cô gái Lào mặc đồ cụt Tây phương, để lộ bắp đùi tròn lẳn và bộ ngực căng phồng. Ngày thường, hắn đã xán lại buồng lời tôn tình.

Nhưng sáng nay Sulô không còn hứng cảm nữa. Trong lòng hắn, một luồng hơi lạnh khác lạ dâng lên, dâng lên, chặn nghẹt trái tim và buồng phổi.

Mặt tái như gà cắt tiết, hắn vội tắc xi đến khách sạn Constellation.

★

Thiên Hồng lặng lẽ ngồi xuống ghế kê sát giường.

Trên chiếc giường Hồng không trải đệm dày trắng muốt Hoài Thanh nằm dài, mắt nhắm nghiền.

Vì một sự lạ lùng, Hoài Thanh chỉ bị sây sạt xoàng. Sở dĩ hắn còn mèn man vì tinh thần bị xúc động mãnh liệt. Thiên Hồng vào phòng đã lâu, song không lên tiếng. Nặng nhìn Hoài Thanh bằng dáng điệu đau khổ.

Dựa lưng vào tường, đại úy Phạm Nghị phì phèo tẩu thuốc Dunhill, vẻ mặt thỏa mãn. Hắn thỏa mãn vì thấy Thiên Hồng tuân lệnh răm rắp. Hắn không thể ngờ Thiên Hồng đau khổ cho gia đình và bản thân nàng, chứ không phải đau khổ vì Hoài Thanh, gã đàn ông vụng về, xấu xí mà nàng chưa hề yêu.

Bàn tay dịu dàng của Thiên Hồng từ từ đặt trên trán Hoài Thanh.

Như có ma lực, làn da êm mát đánh thức hẳn dậy. Hẳn mở choàng mắt. Và trong giây đồng hồ đầu tiên từ cõi âm trở lại đời sống loài người, Hoài Thanh nhận ra Thiên Hồng.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, miệng lắp bắp :

— Em...

Thiên Hồng òa lên khóc.

Nàng khóc vì phải xưng «em» thân mật với Hoài Thanh. Nàng khóc vì phải bắt đầu vai kịch miễn cưỡng. Song Hoài Thanh lại tưởng nàng khóc vì quá xúc động. Đại úy Phạm Nghị cũng tưởng nàng khóc cho tấn tuồng được linh động.

Nàng hỏi qua nước mắt :

— Anh còn đau lắm không ?

Hoài Thanh lắc đầu :

— Không.

Rồi thở dài :

— Trời ơi, anh không ngờ... Anh không ngờ còn sống và được gặp em. Tại sao em được cấp giấy phép qua Vạn tượng ?

— Anh buồn cười lắm. Tại anh bị thương nên em được xuất ngoại thăm anh.

— Ai cho em xuất ngoại ?

— Bộ.

— Là thật ? Tại sao họ lại biết em ?

— Anh lần thân mật rồi... Trước khi liễn mặt, anh viết thư đề lại cho em.

— À phải, thư tuyệt mạng... Anh bày thật, em tha lỗi cho anh. Trong những ngày sống xa nhà.

anh đã khờ khạo nghe theo lời đường mật của nàng Boun. Sự thật phũ phàng làm anh thất vọng. Và từ thất vọng đến chán đời, em biết không ?

— Anh chưa khỏe hẳn. đừng nói nhiều.

— Ồ, em khỏi lo. Có em một bên, anh có thể nói chuyện suốt đêm không mệt. Và lại, anh đã hoàn toàn bình phục rồi. Em được phép ở lại mấy ngày với ana ?

— Em chưa biết rõ. Nhưng cũng còn tùy, anh ạ.

— Còn tùy... Tùy ai ?

— Thôi, anh hỏi làm gì...đến đó hẵng hay.

— Không. Việc này rất quan trọng.

— Có việc quan trọng nhất anh lại quên hỏi... đó là em yêu anh không...

— Hừ, không yêu mà lại lặn lội từ Hà nội sang đây.

— Biết đâu em xuất ngoại vì công tác.

Như bừng tỉnh cơn mơ, Hoài Thanh chồm dậy trên giường, hai mắt mở thao láo...

— Ừ nhỉ, anh ngu nhất thế giới. Thiên Hồng ơi, em yêu anh không ? Em sang đây vì anh hay vì theo lệnh thượng cấp ?

— Em yêu anh là chuyện dĩ nhiên. Nếu không, em đã ở lại và nhận làm vợ người khác. Chắc anh đã biết nhiều người ngấp nghé em từ lâu song em đều thẳng thắn từ chối. Cuộc gặp gỡ ở Phủ lý đã khắc sâu vào tâm khảm em.

Nhưng anh ơi, chúng ta đang sống trong chế độ xã hội chủ nghĩa, phải hy sinh hạnh phúc cá nhân cho tập thể. Em lên đường đi Vạn tượng vì yêu.

anh, yêu tha thiết, nhưng mặt khác cũng vì chỉ thị của Bộ.

— Chỉ thị của Bộ ?

— Vâng. Đại úy Phạm Nghị đích thân về Hà Nội đón em.

— Anh hiểu rồi... Vì vậy em mới nói rằng thời gian em lưu lại Vạn tượng còn tùy... dĩ nhiên là tùy ở anh.

— Vâng, anh đoán đúng.

Đột nhiên Hoài Thanh thở dài :

— Được em yêu, anh sẽ làm mọi việc trên đời. Nếu em muốn, anh sẽ tự tử lần nữa. Em ơi, từ nhiều năm nay, anh chưa bao giờ có cơ hội chứng tỏ cùng em tấm lòng yêu đương tuyệt đối của anh. Yêu em anh có thể chết vì em bất cứ lúc nào. Nếu em chưa tin...

— Em tin anh lắm. Anh đừng ráng sức nữa.

Đại úy Phạm Nghị xen vào :

— Sự hy sinh của anh rất đáng khen. Tuy nhiên, anh không cần phải hy sinh như vậy. Chúng tôi không bắt anh phải hy sinh tính mạng, anh hiểu chưa ? Mặc dầu tình yêu tinh thần và vật chất của cô Thiên Hồng đáng giá gấp trăm tính mạng của anh. Chúng tôi vận động cho cô Thiên Hồng sang Vạn tượng thăm viếng anh, an ủi anh, chung sống với anh, và nếu muốn làm vợ anh, với một mục đích rõ rệt như 2 với 2 là 4,

Ngoảnh sang Thiên Hồng, Phạm Nghị hất hàm :

— Mục đích ấy ra sao ?

Thiên Hồng kéo tay Hoài Thanh vào ngực nàng, giọng âu yếm, một sự âu yếm ghen ngào :

— Mục đích ấy là sự trung thành tuyệt đối. Trung thành tuyệt đối với mệnh lệnh của Bộ. Bộ đã ra lệnh cho ông đại sứ Lê Văn Hiến. Lát nữa, đại tá Trần Chương, thay mặt ông đại sứ Lê Văn Hiến, sẽ ra lệnh cho anh. Anh nghe rõ chưa ?

— Hoài Thanh đáp nhát gừng :

— Nghe... rõ.

Hoài Thanh không thể tự chế được nữa. Mùi thơm da thịt của Thiên Hồng phả vào mũi hắn, khiến hắn bàng hoàng ngây ngất. Hoảng hốt như sợ chậm chạp thì người đẹp bị cướp đoạt, Hoài Thanh nghẹn cổ, kéo nằng sát lại.

Hơi thở của hắn trở thành bồn hên và đứt quãng. Thiên Hồng thản nhiên như đứng gần tảng đá. Hoài Thanh kéo nằng sát nữa, sát thêm nữa, bàn tay luồn vào cổ áo tuột nút của nằng.

Song một tiếng quát đã nổi lên :

— Thong thả, Hoài Thanh.

Thiên Hồng buông gã đàn ông bệnh hoạn ra. Đại tá Trần Chương đứng lù lù trên ngưỡng cửa, gằn giọng :

— Thong thả. Anh còn mệt. Đừng tham ăn mà chết không kịp trời. Thiên Hồng là tình nhân của anh, là vợ của anh, anh sẽ chung sống với nàng sau khi bình phục, hoàn toàn bình phục.

Hoài Thanh tiu nghỉu như chó cụt đuôi, nằm phịch xuống đệm. Trần Chương cất tiếng :

— Thiên Hồng ?

Thiên Hồng đứng dậy :

— Đại tá gọi tôi ?

— Phải. Yêu cầu cô lên phòng tôi.

Thiên Hồng phải vịn lấy chân giường bằng đồng cho khỏi choáng váng. Trước khi lên đường, nàng đã phải hiến thân cho đại úy Phạm Nghị, nói là đề tập luyện cho thuần thục. Có lẽ đại tá Trần Chương muốn giảng dạy thêm một bài học nữa về kỹ thuật luyện ái.

Thiên Hồng cảm thấy thân thể đau rừ. Trong một vi phân của giây đồng hồ, nàng nảy ra ý định muốn chết. Nhưng chỉ một thoáng sau, nàng lại muốn sống.

Nàng muốn sống, không phải vì sống cho nàng. Mà là sống cho mẹ nàng, người góa phụ còm cõi, gần đất xa trời ở Hà Nội. Sống cho thằng Dương nhỏ nhoi, ngây thơ. Và sống cho Bùi Minh, người tình tuyệt vọng của nàng.

Ngoan ngoãn. Thiên Hồng theo đại tá Trần Chương ra ngoài hành lang.

Phòng giấy của Trần Chương cũng được trang trí lộng lẫy như phòng giấy của đại sứ Lê Văn Hiến. Cũng những đồ gỗ đắt tiền, tối tào, mua từ Ba lê chở tới bằng phi cơ Air-France. Cũng tấm thảm len dày, hàng chục người dọn giấy xăng đá, nhảy cồm bên trên cũng không gây ra tiếng động. Đặc biệt của loại thảm này là không bén lửa, quan khách tha hồ hút thuốc. Cũng những cửa sổ căng rèm xanh lơ, nhìn xuống vườn, một khu vườn rộng trồng hoa hồng và thược dược.

Vật đập vào nhãn quan Thiên Hồng trước nhất là bình hoa hồng đặt trên bàn làm việc. Thiên Hồng sành hoa, nhất là hoa hồng, nên

biết đây là loại hồng nhung đắt tiền, đất dai khó cháy ở Ai lao không thể nào trồng được. Đại tá Trần Chương phải đặt mua tận Sài Gòn, và hàng tuần chở phi cơ lên Vạn tượng.

Đình ninh Trần Chương sẽ tái diễn tấn trò huấn luyện của Phạm Nghị ở Hà Nội trên Thiên Hồng thu hình sau bàn giấy, hy vọng những bông hồng che khuất được nàng. Song Trần Chương chỉ tới gần, quan sát nàng từ đầu xuống chân rồi nói, giọng ngọt ngào :

— Cô còn nhớ nhiệm vụ của cô không ?

Thiên Hồng đáp một hơi như học trò trả bài :

— Thưa nhớ. Tôi tới đây để quyến rũ Hoài Thanh.

— Đùng. Trước khi lên đường, cô đã cam kết những gì ?

— Bí mật. Tuyệt đối bảo vệ bí mật.

— Thế nào là tuyệt đối bảo vệ bí mật ?

— Nghĩa là không được cho ai biết tôi sang Lào làm gì. Ngay đối với người thân nhất đời là mẹ và em, tôi cũng chỉ nói là được Bộ thuyên chuyển đi nơi khác.

Trần Chương nhìn giữa mắt Thiên Hồng :

— Chắc không ?

Luồng nhãn tuyến soi mói như muốn lột trần quần áo làm nàng run lấy bầy. Hàm răng nàng chạm vào nhau lập cập. Nàng ấp úng :

— Thưa... chắc.

Đại tá Trần Chương mỉm cười, nụ cười chứa đầy chết chóc. Thiên Hồng càng run hơn. Nàng mừng tượng đến Bùi Minh. Nàng không nói cho

ai biết, trừ Bùi Minh. Có thể Trần Chương bắt nạt. Nhưng cũng có thể sự thật đã thấu tai Trần Chương.

Nàng tưởng Trần Chương sẽ quắc mắt, đập nắm tay xuống bàn, rồi quát mắng như Phạm Nghị. Nhưng không, Trần Chương vẫn mỉm cười.

Đột nhiên Thiên Hồng đau điếng người. Mắt nàng tóe ra muôn ngàn con đom đóm. Đầu nàng quay cuồng như bị rạn nứt. Chân nàng loạng choạng, cây thị mảnh mai của nàng ngã chúi vào bình hoa hồng.

Thì ra Trần Chương mỉm cười để sửa soạn tấn trò mới : tấn trò võ lực. Bàn tay chúi mắt của hắn vung lên tát vào giữa mặt nàng. Hắn không tát vào má như thường lệ mà là vào mặt. Máu mũi nàng tuôn ra ròng ròng. Răng hàm dưới nàng bị gãy, máu ứa khỏi miệng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa hề bị đánh. Lần đầu, một người đàn ông đối xử tàn nhẫn với nàng. Trong giây phút, nàng bàng hoàng như bị sét giáng bên tai.

Nàng dựa vào mép bàn, tay bưng mặt khóc rưng rức. Trần Chương nhìn mặt :

— Đồ đĩ rạc. Tao rất ghét đàn bà nói láo. Biết chưa, Thiên Hồng? Mày đã hở miệng cho người khác biết. Người ấy là ai, khai ra ?

Thiên Hồng nín thinh.

Một cái tát kinh thiên động địa nữa quất nàng chúi vào ghế xa lông, kèm theo tiếng quát dữ dằn :

— Nói mau, nói mau, đừng bắt tao phải cạy tâu ráo máng.

Thiên Hồng mếu máo :

— Đại tá nghi oan... Tuân lệnh, tôi... không... nói... cho ai... biết hết.

Da mặt Trần Chương đang đỏ rực bỗng đổi thành nhợt nhạt. Hắn bắt đầu tin Thiên Hồng thành thật. Nhưng nếu nàng thành thật thì ai tiết lộ cho địch ?

Trần Chương còn nhiều thủ đoạn và phương tiện bắt Thiên Hồng phải nói. Hắn có thể bắc điện thoại ra lệnh cho thuộc viên điện về Hà nội, tổng giam thẳng Dương lẫn nữa, và nếu cần nhất luôn bà mẹ để gây áp lực với Thiên Hồng.

Tuy nhiên, biện pháp chi phối tinh cảm này chỉ hữu lý nếu Thiên Hồng bép sếp, hoặc tư thông với địch. Trong trường hợp ngược lại, nàng sẽ bị dồn vào đường cùng, và có thể liều mạng, không tởp tác nữa.

Vì vậy, Trần Chương phải quay lại thủ đoạn mật ngọt giết ruồi. Nếu có tài đọc được tâm can Thiên Hồng, hắn sẽ reo lên một tiếng thỏa mãn đầy kiêu hãnh. Thật vậy nàng đã tòi lúc liều mạng. Mẹ nàng, em nàng là của báu vô giá trên đời, nhưng người yêu của nàng cũng là của báu vô giá. Thà chết, nàng không thể thủ nhận là đã gặp Bùi Minh.

Trần Chương cúi xuống, đỡ Thiên Hồng dậy, giọng an ủi :

— Cô đừng giận tôi nhé. Tinh tôi vốn nóng như lửa. Chẳng qua vì tôi là quân nhân chuyên nghiệp, vả lại hoàn cảnh thúc bách khiến tôi không giữ được bình tĩnh.

Thiên Hồng ngồi phịch xuống ghế, khóc thút thít.

quần áo, và luôn luôn ở một bên. Thiên Hồng chỉ được phép từ giả thân nhân mà thôi.

— Không lẽ dịch có con mắt thông thiên như thấu ruột gan của ta ?

— Thưa, có thể dịch có tai mắt ở trung ương. Trần Chương tỏ dài :

— Tôi cũng nghĩ như vậy. Vì tôi không tin một cán bộ điệp báo lão luyện như anh lại cầu thả. May mà ta nắm được Sulô nếu không thì mất mạng cả nút.

Rồi đổi giọng thân mật :

— Anh ngồi xuống đây để tôi nói chuyện. Bằng bất cứ giá nào kế hoạch Cứu long phải thành công. Anh nghe rõ chưa ? Kế hoạch Cứu long phải thành công đầu phải hy sinh tiền tài, nhân mạng, đầu phải hy sinh cả tổ chức của ta ở Lào quốc.

Anh mới biết một phần kế hoạch Cứu long, mệnh danh là phần Ba, phần hành động. Còn phần Một và Hai, anh chưa biết. Dầu sao anh là cộng sự viên thân tín nên tôi phải cho anh hiểu rõ ngọn ngành. Kế hoạch Cứu long được coi là kế hoạch quan trọng nhất của trung ương từ 5 năm nay, từ ngày cơ sở điệp báo được hiện đại hóa, và bành trướng rộng rãi khắp Đông nam á để cạnh tranh với tổ chức của lão Hoàng, tổng giám đốc mật vụ Nam Việt.

Là sĩ quan điệp báo trung cấp, anh đã hiểu rõ tính cách quan trọng của công tác thâm nhập. Từ 5 năm nay, chúng ta chỉ mới hoạt động mạnh mẽ trong lãnh vực thâm nhập lấy tin, mặc dầu mạnh mẽ ở đây chưa có nghĩa là hữu hiệu.

Riêng về phương diện thâm nhập để phỉnh gạt đối phương bằng tin tức sai lầm, chúng ta còn ở thời kỳ phôi thai. Tìm cách đưa đệ nhị tham vụ Hoài Thanh và hằng ngũ của địch là kế hoạch đầu tiên mệnh danh là kế hoạch Cứu long.

Trên nguyên tắc, mọi kế hoạch tình báo trong sứ quán ở ngoại quốc được giao cho sĩ quan tình báo. Vì tính cách quan trọng khác thường, kế hoạch Cứu long được chuẩn bị tại phủ Thủ tướng, dưới sự theo dõi chặt chẽ của đồng chí Phạm Văn Đồng và của đại tướng Võ nguyên Giáp, bộ trưởng Quốc phòng kiêm Tổng tư lệnh.

Trước khi qua giai đoạn thực hiện, kế hoạch Cứu long được đại tướng Nguyễn chi Thanh và một số sĩ quan cao cấp thuộc Trung ương cục miền Nam tham khảo ý kiến. Đồng chí đại sứ Lê Văn Hiến được triệu hồi về Hà nội để nhận chỉ thị. Với sự đồng ý của trung ương, nhiệm vụ thi hành được ủy thác cho cá nhân tôi, dưới sự đôn đốc trực tiếp của đồng chí đại sứ.

Tôi đây, chắc anh nóng ruột muốn biết tại sao kế hoạch Cứu long lại được sửa soạn chu đáo với nhiều nhân vật cao cấp như vậy. Nghe tôi giải thích, ắt anh phải giật mình. Không riêng gì anh, khi được giao phó trách nhiệm tôi cũng giật mình như ngồi trên đống kiến lửa.

Đại tá Trần Chương xô ghế đứng dậy. Không khí trong lòng đột nhiên nặng nề như trước cơn bão lớn.

Phạm Nghị rút tàu thuốc Dunhill tắt ngúm ra khỏi miệng, dáng điệu băng khuâng. Trần Chương chấp tay sau đít, đi đi lại lại quanh phòng.